

บันทึก

เรื่อง การจ่ายเงินรางวัลให้แก่ผู้จับกุม

กระทรวงการคลังได้มีหนังสือ ที่ กค.๐๕๐๒/๔๔๕๐ ลงวันที่ ๑๑กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ ขอให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาให้ความเห็นในปัญหาเกี่ยวกับการจ่ายเงินรางวัลให้แก่ผู้จับกุมตามพระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พุทธศักราช ๒๔๘๙ ทั้งนี้ เนื่องจากกรมตำรวจได้รับคำทักท้วงจากสำนักงานตรวจเงินแผ่นดินว่า การที่กรมตำรวจได้จ่ายเงินรางวัลนำจับให้แก่ พ.ต.ท.วิรุฬห์ พันแสน ในอัตราร้อยละยี่สิบห้าของ ราคาของกลางหรือค่าปรับนั้นไม่ถูกต้อง ขอให้นำเงินที่รับไปเกินสิทธิส่งคืนคลังเป็นรายได้ของ แผ่นดิน กรมตำรวจจึงได้ให้ พ.ต.ท.วิรุฬห์ พันแสน นำเงินส่วนที่เกินดังกล่าวคืนคลัง ต่อมากรม ตำรวจได้สอบสวนข้อเท็จจริงเรื่องนี้แล้วเห็นว่า การที่เจ้าหน้าที่ได้จ่ายเงินรางวัลให้แก่ผู้จับกุมร้อย ละยี่สิบห้าของราคาของกลางหรือค่าปรับนั้น เป็นการกระทำโดยสุจริต อาศัยอำนาจตามมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พุทธศักราช ๒๔๘๙ ซึ่งแม้ สำนักเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรจะได้ประกาศขอแก้ไขความในมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติ ดังกล่าวจาก “ร้อยละยี่สิบห้าของราคาของกลางหรือค่าปรับ” เป็น “ร้อยละสิบห้าของราคาของ กลางหรือค่าปรับ” โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา ก็ไม่มีผลเป็นการแก้ไขพระราชบัญญัติ ดังกล่าวแต่อย่างใด ประกอบกับได้มีคำพิพากษาศาลฎีกา ที่ ๑๐๗๓/๒๕๔๒ วินิจฉัยว่า การ จ่ายเงินรางวัลตามพระราชบัญญัติดังกล่าวให้ถือตามมาตรา ๘ คือ ร้อยละยี่สิบห้าของราคาของ กลางหรือค่าปรับ กรมตำรวจจึงเห็นว่า พ.ต.ท.วิรุฬห์ พันแสน มีสิทธิร้องขอรับเงินคืน และได้ชี้แจง เหตุผลดังกล่าวให้สำนักงานตรวจเงินแผ่นดินทราบ

สำนักงานตรวจเงินแผ่นดินเห็นว่า การที่สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรได้ ประกาศขอแก้ไขพระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พุทธศักราช ๒๔๘๙ นั้น เป็นการแก้ไขคำผิดที่ได้ลงในราชกิจจานุเบกษา มิใช่เป็นการแก้ไขกฎหมายแต่อย่างใด และเห็นว่าอัตราการจ่ายเงินรางวัลร้อยละสิบห้าตามที่กำหนดไว้ในระเบียบการตำรวจที่ไม่ เกี่ยวกับคดีนั้นถูกต้องตรงตามอัตราที่กฎหมายกำหนดไว้ ส่วนคำพิพากษาศาลฎีกา ที่ ๑๐๗๓/ ๒๕๔๒ มีผลผูกพันเฉพาะคู่ความเท่านั้น จะนำไปใช้บังคับหรือปรับกับกรณีอื่น ๆ ไม่ได้

กระทรวงมหาดไทยจึงขอให้กระทรวงการคลังพิจารณาว่า การจ่ายเงินรางวัล ให้แก่ผู้จับกุมควรถือตามอัตราใด กระทรวงการคลังเห็นว่า กรณีนี้เป็นปัญหาการตีความว่า ประกาศขอแก้ไขอัตราการจ่ายเงินรางวัลของสำนักเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรดังกล่าว จะมีผล เป็นการแก้ไขพระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พุทธศักราช ๒๔๘๙ หรือไม่ ประการใด จึงขอให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาวินิจฉัย

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๒) ได้พิจารณาปัญหาดังกล่าวประกอบกับคำชี้แจงของผู้แทนกระทรวงการคลัง (กรมบัญชีกลาง) ผู้แทนกระทรวงมหาดไทย (กรมตำรวจ) ผู้แทนสำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน และผู้แทนสำนักเลขาธิการรัฐสภาแล้ว มีความเห็นดังต่อไปนี้

เมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย^๑ ที่ใช้บังคับในขณะตราพระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พุทธศักราช ๒๔๘๙ ซึ่งได้บัญญัติลำดับขั้นตอนในวิธีการที่จะตราพระราชบัญญัติขึ้นเป็นกฎหมายและการใช้บังคับเป็นหลักเกณฑ์ไว้ว่า ในลำดับแรกการตราพระราชบัญญัติต้องกระทำโดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ในลำดับต่อไปร่างพระราชบัญญัติที่รัฐสภาให้ความเห็นชอบแล้วต้องนำขึ้นทูลเกล้าฯ ถวาย เพื่อพระมหากษัตริย์ทรงลงพระปรมาภิไธย และเมื่อพระมหากษัตริย์ได้ทรงลงพระปรมาภิไธยในร่างพระราชบัญญัตินั้นแล้วต้องมีรัฐมนตรีคนหนึ่งเป็นผู้ลงนามรับสนองพระบรมราชโองการเป็นผู้รับผิดชอบ และในลำดับสุดท้ายเมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว จึงจะถือว่าพระราชบัญญัติฉบับนั้นมีผลใช้บังคับเป็นกฎหมาย ซึ่งถึงแม้ตามหลักปฏิบัติที่ยอมรับกันโดยทั่วไป การแก้ไขคำผิดในพระราชบัญญัติที่กระทำโดยการประกาศในราชกิจจานุเบกษาจะกระทำได้อีกเมื่อเป็นการแก้ไขคำผิดที่เกิดจากความผิดพลาดในการพิมพ์ อันเป็นการแก้ไขข้อบกพร่องในตัวอักษรหรือในการเรียงพิมพ์เพื่อให้คำที่พิมพ์ผิดพลาดนั้นได้รับการแก้ไขให้ถูกต้องตรงตามต้นฉบับ และการแก้ไขนั้นไม่ใช่การแก้ไขในสาระสำคัญที่จะทำให้บุคคลต้องเสียสิทธิหรือได้รับการกระทบกระเทือนต่อสิทธิหรือหน้าที่

ดังนั้น เมื่อพระราชบัญญัติมีผลใช้บังคับเป็นกฎหมายแล้วและปรากฏว่ามีถ้อยคำหรือข้อความที่ไม่ถูกต้อง และความไม่ถูกต้องนั้นเป็นสาระสำคัญของกฎหมายที่กระทบกระเทือนต่อสิทธิหรือหน้าที่ของบุคคล การแก้ไขความไม่ถูกต้องนั้นจะกระทำในรูปการแก้คำผิดในราชกิจจานุเบกษามีได้ ถ้ารัฐสภาหรือรัฐบาลประสงค์จะแก้ไขพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวให้ถูกต้องเสียใหม่ ก็จะต้องกระทำโดยวิธีการตรากฎหมายขึ้นอีกฉบับหนึ่ง และต้องดำเนินการตามหลักเกณฑ์ที่รัฐธรรมนูญได้กำหนดไว้ คือ ให้รัฐสภาเป็นผู้พิจารณาและให้ความเห็นชอบในการแก้ไข โดยตราเป็นกฎหมายใหม่หรือกฎหมายแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายเดิม แล้วส่งให้รัฐบาลดำเนินการประกาศใช้เป็นกฎหมาย

^๑รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๔๘๙

มาตรา ๑๘ ร่างพระราชบัญญัติทั้งหลายจะตราขึ้นเป็นกฎหมายได้แต่โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา

มาตรา ๒๐ ร่างพระราชบัญญัติซึ่งรัฐสภาได้ทำขึ้นเสร็จแล้ว ให้นำขึ้นทูลเกล้าฯ ถวาย เพื่อพระมหากษัตริย์ทรงลงพระปรมาภิไธย และเมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับเป็นกฎหมายได้

มาตรา ๗๙ ภายใต้อำนาจแห่งมาตรา ๔๘ และมาตรา ๖๖ บทกฎหมายพระราชหัตถเลขา และพระบรมราชโองการใดอันเกี่ยวกับราชการแผ่นดินต้องมีรัฐมนตรีคนหนึ่งลงนามรับสนองพระบรมราชโองการเป็นผู้รับผิดชอบ

นอกจากนั้น สำหรับกรณีที่เป็นปัญหานี้ ยังปรากฏข้อเท็จจริงจากเอกสารหลักฐานและคำชี้แจงของผู้แทนสำนักเลขาธิการรัฐสภาว่า ในการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พุทธศักราช ๒๔๘๙ นั้น ในชั้นการพิจารณาของคณะกรรมการการ คณะกรรมการได้มีมติในการประชุมครั้งที่ ๓ เมื่อวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๔๘๙^๒ กำหนดให้จ่ายเงินรางวัลร้อยละสิบห้าของราคาของกลางหรือค่าปรับ แต่ในชั้นการพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎรในวาระที่ ๒ และวาระที่ ๓ ในการประชุมครั้งที่ ๓๕/๒๔๘๙ สมัยสามัญสมัยที่ ๒ ชุดที่ ๔ เมื่อวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๔๘๙^๓ สภาก็ได้ลงมติให้จ่ายเงินรางวัลร้อยละสิบห้าของราคาของกลางหรือค่าปรับ คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๒) จึงเห็นว่ากรณีนี้ต้องถือว่าพระราชบัญญัตินี้กำหนดให้จ่ายเงินรางวัลร้อยละสิบห้าของราคาของกลางหรือค่าปรับโดยชัดแจ้ง การแก้คำผิดในราชกิจจานุเบกษาตามกรณีที่เป็นปัญหานี้ไม่มีผลเป็นการแก้ไขพระราชบัญญัติการให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พุทธศักราช ๒๔๘๙ แต่อย่างใด การจ่ายเงินรางวัลให้แก่ผู้จับกุมตามพระราชบัญญัติดังกล่าวจึงต้องถืออัตรา "ร้อยละสิบห้าของราคาของกลางหรือค่าปรับ" ตามที่พระราชบัญญัตินั้นประกาศในราชกิจจานุเบกษา

(ลงชื่อ) วัฒนา รัตนวิจิตร

(นายวัฒนา รัตนวิจิตร)

รองเลขาธิการฯ

รักษาราชการแทน เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มิถุนายน ๒๕๒๓

^๒โปรดดูเอกสารประกอบการพิจารณาหมายเลข ๑

^๓โปรดดูเอกสารประกอบการพิจารณาหมายเลข ๒

เอกสารประกอบการพิจารณา หมายเลข ๑

(สำเนา)

รายงานการประชุมกรรมการวิสามัญ
พิจารณาร่างพระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พุทธศักราช ๒๕๕๙

ครั้งที่ ๓

วันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๙

เริ่มประชุมเวลา ๐๙.๐๐ นาฬิกา

ผู้มาประชุม คือ

๑. พ.ต.อ.จำเนียร วาสนสมสิทธิ
๒. หลวงนรกิจบริหาร
๓. นายปริญญา จูทามาศย์
๔. หลวงไพรัชธนกิจ
๕. นายสมบุญ ศิริธร

ผู้ที่ไม่มาประชุม คือ

๑. นายเอื้อน พาณิชยวิทย์
๒. นายอินทูล วรกุล

เมื่อกรรมการมาครบองค์ประชุมแล้ว ประธานกรรมการกล่าวเปิดประชุม
ปรากฏผลการพิจารณา ดังต่อไปนี้

ฯลฯ

มาตรา ๙

หลวงไพรัชฯ

ประธานฯ

ให้ ๕๐

พ.ต.อ.จำเนียรฯ

ใน ๒ คือว่าพฤติการณ์ไม่เหมือนกัน

ประธานฯ

เลขานุการฯ

ประธานฯ

ในดุลยพินิจของศาลดีกว่า

- กิ่ง ๑ กับ ๑ ใน ๔ เท่ากับ ๗๕%
- เอาอย่างนี้ดีกว่าให้จ่ายเพียง ๕๐% ดีกว่า ๑๐๐
- เราต้องเขียนไว้ว่าให้ศาลสั่งให้ ๑ ใน ๔ หรือ ๑
- จะเอาอย่างไรก็เอา
- ผมยืนยันยืนยันว่า กิ่ง ๑ กับ ๑ ใน ๔
- ผมเห็นว่าควรใช้ถ้อยคำที่ไม่เกิน คือว่าให้อยู่

- หลวงไพรัชฯ - ผมเห็นว่าควรจะเป็น ๑๐๐ ละ ๒๕ ของราคา
ของกลาง ๒๕ นี้ก็มากอยู่แล้ว
- เลขานุการฯ - เอาอย่างคุณหลวงว่าเป็นอย่างไร ไม่เกินถึง ๑
ให้อยู่ในดุลยพินิจของศาล
- ประธานฯ - แล้วในกรณีที่ไม่มีของกลางให้จ่ายเงินแทน
- เลขานุการฯ - ผมว่าเอาอย่างนี้ เจ้าหน้าที่ควรจะให้ ๒๕% ๑
ใน ๔ ก็ไม่ถึง ให้ลดลงมาหน่อย
- พ.ต.อ.จำเนียรฯ - สิบบนให้จ่าย ๓๐% รางวัลให้จ่าย ๑๕% ก็
แล้วกัน
- เลขานุการฯ - ในการจ่ายสิบบนนั้นให้จ่าย ๑๐๐ ละ ๓๐ ของ
ราคาของกลาง หรือค่าปรับ ในการจ่ายเงินรางวัลให้จ่ายรางวัล ๑๐๐ ละ ๑๕ ของราคาของกลาง
หรือค่าปรับ ในกรณีที่ไม่มีผู้นำจับให้จ่ายเงินรางวัลแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ทำการจับกุม ๑๐๐ ละ
๒๐ ของราคาของหรือค่าปรับแล้ววรรคท้ายตัดออก

ผล ที่ประชุมตกลงตัดคำว่า “ถึงจำนวน” ออก เพิ่มคำว่า “ร้อยละสามสิบ” แทน
เพิ่มคำว่า “ราคา” ระหว่างคำว่า “ของ” กับคำว่า “ของกลาง” เพิ่มคำว่า “หรือค่าปรับ” ต่อจากคำ
ว่า “ของกลาง” วรรค ๒ ตัดคำว่า “๑ ใน ๔” ออก เพิ่มคำว่า “ร้อยละสิบห้า” แทน เพิ่มคำว่า
“ราคา” ระหว่างคำว่า “ของ” กับคำว่า “ของกลาง” เพิ่มคำว่า “หรือค่าปรับ” ต่อจากคำว่า “ของ
กลาง” เพิ่มคำว่า “หรือค่าปรับ” ต่อจากคำว่า “ของกลาง” วรรค ๓ ตัดคำว่า “ถึงหนึ่ง” ออก เพิ่ม
คำว่า “ผู้ทำการจับกุม ๒๐%” แทน กับเพิ่มคำว่า “ราคา” ระหว่างคำว่า “ของ” กับคำว่าของกลาง
และเพิ่มคำว่า “หรือค่าปรับ” ต่อจากคำว่าของกลาง

ร่างที่ผ่านการพิจารณาของกรรมาธิการ

ร่าง

พระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด

พุทธศักราช ๒๕๘๙

พระปรมาภิไธย

ตราไว้ ณ วันที่

เป็นปีที่ .. ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควร ให้บำเหน็จแก่ผู้ปราบปรามกระทำผิดในบางประการ จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัตินี้ขึ้นไว้โดยคำแนะนำ และยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติการให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พุทธศักราช ๒๕๘๙”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับได้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกบรรดาบทกฎหมาย กฎและข้อบังคับอื่นใดซึ่งมีข้อความขัดหรือแย้งกับบทพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้ คำว่า

“สินบน” หมายความว่า เงินตามที่จ่ายให้แก่ผู้นำจับ

“รางวัล” หมายความว่า เงินตราที่จ่ายให้แก่เจ้าหน้าที่ซึ่งจับกุมผู้กระทำความผิด

“ผู้นำจับ” หมายความว่า บุคคลผู้มีใช้พนักงานเจ้าหน้าที่ ซึ่งนำความมาแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ทำการจับกุมผู้กระทำความผิด

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ ซึ่งมีอำนาจหน้าที่จับกุมผู้กระทำความผิด ตามความในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

“ของกลาง” หมายความว่า ทรัพย์สินซึ่งมีไว้เป็นความผิดหรือได้มาโดยกระทำผิด

มาตรา ๕ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับแก่ความผิดซึ่งเกิดขึ้นตามกฎหมายว่าด้วย

๑. การควบคุมเครื่องอุปโภคบริโภคและของอื่น ๆ ในภาวะคับขัน
๒. การศุลกากร
๓. การสำรวจและกักกันข้าว
๔. การป้องกันการค้ากำไรเกินควร

มาตรา ๖ ผู้นำจับมีสิทธิได้รับสินบนและพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งจับกุมผู้กระทำความผิดมีสิทธิได้รับรางวัล

มาตรา ๘ สินบนและรางวัลให้จ่ายจากเงินที่ได้จากการขายของกลางซึ่งศาลสั่งริบเมื่อคดีถึงที่สุดแล้ว

ในกรณีที่ศาลไม่ได้สั่งริบของกลางหรือของกลางที่ศาลสั่งริบนั้นไม่อาจขายได้ให้จ่ายจากเงินค่าปรับที่ได้ชำระต่อศาล

มาตรา ๙ ให้จ่ายสินบนร้อยละสามสิบของราคาของกลางหรือค่าปรับ

ให้จ่ายรางวัลร้อยละยี่สิบห้าของราคาของกลางหรือค่าปรับ

ในกรณีที่ไม่มีผู้นำจับ ให้จ่ายรางวัลแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ ซึ่งจับกุมผู้ทำความผิดร้อยละสิบของราคาของกลางหรือค่าปรับ

มาตรา ๑๐ ในการยื่นฟ้องผู้กระทำความผิดซึ่งผู้นำจับหรือพนักงานเจ้าหน้าที่มีสิทธิจะได้รับเงินสินบนหรือรางวัลตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานอัยการร้องขอต่อศาลให้จ่ายสินบนหรือรางวัล

มาตรา ๑๑ พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ใดไม่ทำการจับกุม ตามคำสั่งของผู้นำจับโดยปราศจากเหตุผลอันสมควรมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปีหรือปรับไม่เกินห้าพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๒ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ ในส่วนที่เกี่ยวกับกระทรวงนั้น ๆ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

สำเนาถูกต้อง

เอกสารประกอบการพิจารณาหมายเลข ๒

(สำเนา)

รายงานการประชุมของสภาฯ
ครั้งที่ ๓๕/๒๕๕๙ สมัยสามัญสมัยที่ ๒ ชุดที่ ๔
วันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๙

ประธานฯ : ขอให้เลขาธิการอ่าน

เลขาธิการสภาฯ : ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการปราบปรามผู้กระทำความผิด
พutschกราช ๒๕๕๙

ชื่อร่างพระราชบัญญัติมีการแก้ไข คำปรารภมีการแก้ไข มาตรา ๑ มีการแก้ไข
มาตรา ๒ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๓ กรรมการธิการแก้ไข

นายพันธุ์ อินทวงศ์(นครพนม) : เกี่ยวกับชื่อพระราชบัญญัติ ใครขอประทาน
กราบเรียนอย่างหนึ่ง ที่กรรมการไปเปลี่ยนชื่อนั้น เกรงว่าจะขัดต่อหลักการตามที่สภานี้ได้ลงมติ
รับหลักการไป และโดยเฉพาะคือว่าร่างเดิมที่สภานี้ได้รับหลักการไปนั้นไม่ใช่เป็นเรื่องปูนบำเหน็จ
รางวัลแก่ผู้ปราบปราม เพราะฉะนั้นจึงใคร่ขอเรียนถามคณะกรรมการว่า คือความเห็นของ
ข้าพเจ้าที่คณะกรรมการได้แก้ไขนั้นเป็นการผิดหลักการจากที่สภานี้รับหลักการไปแล้ว

นายสมบุญ ศิริธร กรรมการธิการ : พระราชบัญญัตินี้ มีกรรมการได้ตกลงว่า การ
ส่งเสริมเดิมที่ใช้ชื่อการส่งเสริมนั้น ความจริง ถ้าจะใช้การส่งเสริมแล้วจะต้องรวมความผิดต่าง ๆ
อีกมากมาย ซึ่งไม่ตรงกับความประสงค์ของผู้เสนอ ผู้เสนอที่เสนอไปเพื่อให้บำเหน็จ คือพูดง่าย ๆ
ให้รางวัลแก่คนปราบปรามผู้ทุจริตเกี่ยวกับกฎหมายศุลกากร เกี่ยวกับเครื่องอุปโภคบริโภค
เกี่ยวกับการสำรวจและกักกันข้าว ต่อมาคณะกรรมการได้มาพิจารณาเห็นว่า พระราชบัญญัติ
ห้ามค้ากำไรเกินควร ควรอนุโลมเข้ามาในพระราชบัญญัตินี้ได้ จึงเปลี่ยนชื่อเป็นพระราชบัญญัติให้
บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด

นายพันธุ์ อินทวงศ์(นครพนม) : อย่างไรก็ตาม ความเห็นของข้าพเจ้าเห็นว่าก็ยัง
ถือว่าคณะกรรมการกระทำผิดนอกเหนือหลักการอยู่นั่นเอง จึงขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย

ประธานสภาฯ : ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นว่าที่กรรมการแก้ไข
อย่างนี้ไม่ผิดหลักการ ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือส่วนมาก

ประธานสภาฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือส่วนน้อย

ประธานสภาฯ : เป็นอันว่ากรรมการทำถูกแล้ว ผ่านไป

เลขาธิการสภาฯ : มาตรา ๔ กรรมการธิการแก้ไข มาตรา ๕ กรรมการธิการแก้ไข

นายชิต เวชชประสิทธิ์(ภูเก็ต) : มาตรา ๔ ความจริงมีข้อความผิดเล็กน้อยในคำ

วิเคราะห์ศัพท์ของคำว่าสินบนและรางวัล ในตอนแรก สินบน หมายความว่า เงินตามที่จ่าย และข้อความต่อไปในวิเคราะห์ศัพท์ของคำว่า รางวัล หมายความว่า เงินตรา หมายความว่า อย่างไรกันแน่

นายสมบุญ ศิริธร กรรมการ : ความจริงคำว่า สินบน หมายความว่าเงินตรา ใช้คำว่า ตรา เงินตราที่จ่ายให้

ประธานสภาฯ : เรื่องนี้พิมพ์ผิด ขอให้อ่านต่อไป

เลขาธิการสภาฯ : มาตรา ๖ มีการแก้ไข มาตรา ๗ ตัดออกทั้งมาตรา มาตรา ๘ มีการแก้ไข มาตรา ๙ มีการแก้ไข

นายชิต เวชชประสิทธิ์ : ในมาตรา ๙ นี้กรรมการได้แก้อย่างมากมายเหลือเกิน ข้าพเจ้าผู้หนึ่งในการที่รับรองให้ผู้เสนอร่างพระราชบัญญัติเสนอขึ้นมา ในการที่รับรองนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าข้อความในมาตรา ๙ นี้เป็นหลักสำคัญในการออกพระราชบัญญัตินี้ เพราะเหตุใดข้าพเจ้าจึงกล่าวเช่นนั้น ในชั้นเดิมพระราชบัญญัตินี้ก็ให้ชื่อว่าพระราชบัญญัติส่งเสริมการปราบปรามผู้กระทำความผิด เพราะฉะนั้นในการส่งเสริมการปราบปรามผู้กระทำความผิด ผลของการส่งเสริมคือให้บำเหน็จรางวัลแก่ผู้ปราบปราม ในชั้นที่ข้าพเจ้ารับรองพระราชบัญญัตินั้น ในการที่เราส่งเสริมในร่างพระราชบัญญัตินี้เราได้เขียนเงินรางวัลหรือเงินสินบนไว้ให้เป็นจำนวนถึงจำนวนของของหรือค่าปรับ เมื่อถึงชั้นกรรมการฯ ก็เป็นว่า ร้อยละ ๓๐ แล้วเงินรางวัลเป็นร้อยละ ๒๕ ในการที่กรรมการฯ แก่เช่นนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่า แม้สถานะจะได้อนุมัติร่างพระราชบัญญัตินี้ออกไป ผลก็ไม่ทำให้การปราบปรามดีขึ้นเลย เพราะเหตุว่าในการที่มีผู้กระทำความผิด ถ้าหากว่าเงินรางวัลซึ่งทางรัฐบาลหรือตามกฎหมายกำหนดให้จ่ายก็ดี ถ้ากำหนดน้อยเกินไป ผู้กระทำความผิดก็มีโอกาสให้สินบนกับเจ้าหน้าที่ผู้ทำการปราบปราม เมื่อโอกาสเป็นเช่นนี้การปราบปรามก็ย่อมไม่มีผล ข้าพเจ้าเห็นด้วยเหลือเกินในการที่เราจะต้องกำหนดเงินรางวัลไว้สูง นี่ก็เพื่อเป็นการป้องกันไม่ให้ผู้กระทำความผิดได้ให้สินบนแก่เจ้าพนักงาน แต่การที่กรรมการฯ มาเป็นการช่วยผู้กระทำความผิดก็เพราะว่าเงินรางวัลตามพระราชบัญญัติให้ ๓๐ หรือ ๒๕ เปอร์เซ็นต์ ผู้กระทำความผิดมีโอกาสดำเนินการตามกฎหมายฉบับนี้ ก็ไม่มีผลประโยชน์อันใด เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าขอให้ท่านผู้มีเกียรติได้โปรดพิจารณาดู การที่กรรมการฯ แก่เช่นนี้เป็นการทำลายร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ทั้งฉบับทีเดียว

นายสมบุญ ศิริธร กรรมการ : ข้าพเจ้ารู้สึกขอบคุณท่านสมาชิกซึ่งมีความเห็นสอดคล้องกับข้าพเจ้าในชั้นกรรมการฯ แต่แพ้การลงคะแนนเสียงไป ในชั้นกรรมการฯ เห็นว่าการให้สินบนนำจับเป็นจำนวนถึงของราคาของและมีเงินรางวัล คือ หมายความว่า เมื่อมีผู้นำความมาร้องเรียนเพื่อจับกุมแล้ว บางกรณีเงินซึ่งจะให้คืนแก่ผู้นำจับกลับอยู่กับเจ้าพนักงานเจ้าหน้าที่ไป กรรมการฯ เห็นว่าการกำหนดสูงเป็นผลร้ายไม่เป็นผลดีจึงลดต่ำลงมาสูงกว่าอัตราที่รัฐบาลเคยวางไว้ให้ พระราชบัญญัติศุลกากรเคยวางไว้ ๒๕ เปอร์เซ็นต์ นี่เราทิ้งไว้สูงแล้วไม่มีพระราชบัญญัติฉบับใดสูงกว่านี้

นายชิต เวชชประสิทธิ์(ภูเก็ต) : ความจริงแม้ว่ากรรมการฯ ได้พยายามชี้แจงข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นด้วย คือการที่เราให้เงินซึ่งกำหนดไว้ต่ำ ขอให้ท่านได้คิด และท่านผู้มีเกียรติให้สภาได้สังเกตความล้มเหลวของการควบคุมที่เราได้เคยผ่านการควบคุม ล้มเหลวเพราะอะไร

ทั้ง ๆ ที่มีกฎหมายลงโทษจำคุกอย่างหนักก็ไม่มีความสำเร็จในกฎหมายเหล่านั้น การควบคุมเครื่องอุปโภคบริโภคก็ไม่มีความสำเร็จ การที่ไม่สำเร็จเราจึงมีความคิดที่จะออกกฎหมายฉบับนี้ เมื่อออกกฎหมายฉบับนี้ การที่จะสนับสนุนให้เกิดความสำเร็จคือให้เงินรางวัลแก่ผู้นำจับ เมื่อกรรมการเห็นว่าการให้เงินรางวัลกลับจะเป็นโทษแก่เจ้าหน้าที่ ข้าพเจ้ามองไม่เห็นว่าการให้รางวัลสูงโดยทางรัฐบาลก็ไม่ต้องเสียหายอะไร ขอให้ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลายได้พิจารณาดูเงินรางวัลที่ให้นี้ เราไม่ได้เอาจากทรัพย์สินของรัฐบาลแม้แต่สตางค์เดียวเราเอาจากของกลาง เพราะฉะนั้นไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเสียหาย แต่ตรงกันข้ามถ้าหากว่ากำหนดไว้น้อยอย่างที่ข้าพเจ้าเรียนเมื่อคืนนี้ รัฐบาลจะเสียหาย ความหวังในการที่จะควบคุมตามกฎหมายฉบับนี้ มาตรา ๕ ก็หมดโอกาสจะทำได้ เพราะเงินรางวัลน้อย ๆ ผู้ปราบปรามก็มีโอกาสตกลงกับผู้กระทำผิดได้ ข้าพเจ้ามีความเห็นตรงกันข้ามกับกรรมการ ข้าพเจ้าเชื่อว่ากรรมการนั้นก็มีความรู้สึกรู้สีกอย่างไรเหมือนกันที่จะเห็นตรงกับข้าพเจ้า ถ้าสภานี้ลงมติตรงกับร่างเดิมกรรมการคงไม่ขัดข้อง

ประธานสภาฯ : ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ร่างเดิมมีว่า ในการจ่ายเงินเป็นการจ่ายทั้งจำนวนรางวัลจ่ายเศษหนึ่งส่วนสอง ที่นี้กรรมการไปแก้จ่ายร้อยละ ๓๐ แล้วอีกอันหนึ่งร้อยละ ๒๕ ปัญหาว่าจะเอาตามร่างเดิมหรือตามร่างของกรรมการ ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรเอาตามร่างกรรมการขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๓๐ คน

ประธานสภาฯ : ผู้ใดเห็นควรตามร่างเดิม ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๒๗ คน

ประธานสภาฯ : เป็นอันว่าให้เป็นไปตามร่างของกรรมการ

นายพันธุ อินทวงศ์(นครพนม) คือเกี่ยวกับมาตรา ๙ นี้ ตามร่างเดิมถือเอาทั้งจำนวนของของกลาง ไม่มีเกี่ยวกับค่าปรับ นี่กรรมการได้มาแก้ หรือค่าปรับ ถ้าพูดถึงวิธีการปรับเป็นพินัยเข้าหลวง จะจ่ายขึ้นโดยความรวดเร็ว ที่ข้าพเจ้าหาकिनเป็นทนายมา ทนายความว่ายุ่งยาก ประการหนึ่ง อีกประการที่ ๒ ก็คือว่าเป็นการลำบากในการที่จะกำหนดค่าปรับส่งมาให้ น้อยหรือให้มาก ที่สำคัญที่สุดก็คือว่าจำเลยไม่เอาเงินมาเสียติดตารางแทนแล้วคนจะได้รับรางวัลที่ ไหน ข้าพเจ้าเห็นว่า เมื่อร่างคณะกรรมการที่แก้ไขนี้ ของกลางหรือค่าปรับเอาอันไหนก็ไม่วินิจฉัย ถ้ามีวิธีการยุ่งยากโดยเฉพาะการกระทำผิดมักไม่ค่อยมีค่าปรับหรือจำคุกแทนก็ใช้ไม่ได้ ข้าพเจ้าจึงขอเสนอว่าควรยืนตามร่างเดิมเถอะเอาของกลางเท่านั้น

ประธานสภาฯ : อยากให้ตัดคำว่าค่าปรับออก

นายสมบุญ ศิริธร กรรมการ : เรื่องค่าปรับ ชั้นกรรมการถกเถียงกันมาก กรณีเป็นเช่นนี้เกี่ยวกับกฎหมายศุลกากร นาย ก. นำสินค้าลักลอบออกไปต่างประเทศ ของกลางไม่มี มีหลักฐานนำสืบได้ว่า นาย ก. ฝ่าฝืนจริง ๆ กรณีเช่นนี้ไม่มีของกลาง เมื่อไม่มีของกลางก็ผิดก็มีค่าปรับ จะเอาค่าของกลางมาจากไหน จึงกำหนดค่าปรับไว้ ส่วนปัญหาจะเอาจากของกลางหรือค่าปรับก็โปรดอ่านเลยไปถึงมาตรา ๘ ถ้ามีของกลางให้เอาของกลาง ไม่ใช่ค่าปรับ ถ้าไม่มีของกลางจึงเอาค่าปรับ

ประธานสภาฯ : นายพันธุ ยอมแล้วหรือ

(สำเนา)

ร่างที่ผ่านเป็นกฎหมาย

ร่าง

พระราชบัญญัติ

ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด

พุทธศักราช ๒๔๘๙

พระปรมาภิไธย

ตราไว้ ณ วันที่

เป็นปีที่ .. ในรัชกาลปัจจุบัน

สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้
ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรให้บำเหน็จแก่ผู้ปราบปรามผู้กระทำความผิดในบางประการ
จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและ
ยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการ
ปราบปรามผู้กระทำความผิด พุทธศักราช ๒๔๘๙”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับได้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา
เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกบรรดากฎหมาย กฎและข้อบังคับอื่นใดซึ่งมีข้อความขัดหรือ
แย้งกับบทพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้คำว่า

“สินบน” หมายความว่า เงินตราที่จ่ายให้แก่ผู้นำจับ

“รางวัล” หมายความว่า เงินตราที่จ่ายให้แก่พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งจับกุมผู้กระทำ

ความผิด

“ผู้นำจับ” หมายความว่า บุคคลผู้มีใช้พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งนำความมาแจ้งต่อ
พนักงานเจ้าหน้าที่ให้ทำการจับกุมผู้กระทำความผิด

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจซึ่งมี
อำนาจหน้าที่จับกุมผู้กระทำความผิด ตามความในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

“ของกลาง” หมายความว่า ทรัพย์สินซึ่งมีไว้เป็นความผิดหรือได้มาโดยกระทำผิด

มาตรา ๕ พระราชบัญญัตินี้ให้บังคับแก่ความผิดซึ่งเกิดขึ้นตามกฎหมายว่าด้วย

๑. การควบคุมเครื่องอุปโภคบริโภคและของอื่น ๆ ในภาวะคับขัน

๒. การศุลกากร

๓. การสำรวจและกักกันข้าว

๔. การป้องกันการค้ากำไรเกินควร

มาตรา ๖ ผู้นำจับมีสิทธิได้รับสินบนและพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งจับกุมผู้กระทำผิดมีสิทธิได้รับรางวัล

มาตรา ๗ สินบนและรางวัลให้จ่ายจากเงินที่ได้จากการขายของกลางซึ่งศาลสั่งริบเมื่อคดีถึงที่สุดแล้ว

ในกรณีที่ศาลมิได้สั่งริบของกลางหรือของกลางที่ศาลสั่งริบนั้นไม่อาจขายได้ ให้จ่ายจากเงินค่าปรับที่ได้ชำระต่อศาล

มาตรา ๘ ให้จ่ายสินบนร้อยละสามสิบของราคาของกลางหรือค่าปรับ ให้จ่ายรางวัลร้อยละยี่สิบห้าของราคาของกลางหรือค่าปรับ

ในกรณีที่ไม่มีผู้นำจับ ให้จ่ายรางวัลแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งจับกุมผู้ทำผิดร้อยละยี่สิบของราคาของกลางหรือค่าปรับ

มาตรา ๙ ในการยื่นฟ้องผู้กระทำผิดซึ่งผู้นำจับหรือพนักงานเจ้าหน้าที่มีสิทธิจะได้รับเงินสินบนหรือรางวัลตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานอัยการร้องขอต่อศาลให้จ่ายสินบนหรือรางวัล

มาตรา ๑๐ พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ใดไม่ทำการจับกุมตามคำสั่งของผู้นำจับโดยปราศจากเหตุผลอันสมควร มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปีหรือปรับไม่เกินห้าพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๑ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ในส่วนที่เกี่ยวกับกระทรวงนั้น ๆ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

ถูกต้องตามมติของที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎร